

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **S. I.**, nar. X
st. příslušnost R. U.
naposledy bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. MV-77383-21/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 21. 12. 2025, č. j. CPR-41120-58/ČJ-2023-931200-SV, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

spojení s opravným rozhodnutím ze dne 26. 1. 2026 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo stanoveno, že podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPC“), se žalobkyni ukládá správní vyhoštění a stanovuje se doba 3 let, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území smluvních států“). Tato doba podle § 118 odst. 1 ZPC začíná běžet až po vycestování žalobkyně z území smluvních států. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 ZPC stanovena doba k vycestování z území smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněna pobývat, nebo která ji přijme, a to do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Podle § 120a ZPC bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC, její vycestování do Uzbekistánu je proto možné.

II. Podání účastníků

3. Žalobkyně v žalobě namítá, že prvostupňový správní orgán vydal opravné rozhodnutí, které ke dni vydání rozhodnutí žalovaného ještě nenabylo právní moci; toto pochybení porušuje zásadu dvojinstančnosti správního řízení a způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobkyně tvrdí, že správní orgány nerespektovaly pokyny vyslovené v předcházejícím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2024, č. j. 22 A 15/2024-24. Správní orgány měly postupovat v souladu s čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Dále žalobkyně namítá, že prvostupňový správní orgán nevyrozuměl její zástupkyni o úkonu podání vysvětlení manžela, následně jej i přes žádost nevyslechl; neprovedl ani výslech samotné žalobkyně. Pokud se správními orgány zdála komunikace manželů přes WhatsApp nečitelná, měly vydat výzvu k odstranění vad. Rozhodnutí o správním vyhoštění považuje žalobkyně za nepřiměřené. Nesouhlasí s tím, že rodinný život budovala v době neoprávněného pobytu. Se svým manželem jsou od října 2024 nuceně rozděleni, a to na dopředu blíže neurčenou dlouhou dobu překračující tři roky uložení správního vyhoštění. Žalobkyně byla nucena vycestovat z důvodu úmrtí své matky. Její manžel ji nemůže navštěvovat v domovském státě kvůli velké vzdálenosti mezi oběma zeměmi a s cestou spojenými vysokými náklady. Pan H. ve svém prohlášení konstatoval, že manžele několikrát navštívil v jejich bytě v průběhu roku 2024, nikoliv 2025 (jak mylně uvádí správní orgány). Zástupkyni žalobkyně není zřejmé, na základě čeho správní orgány učinily závěr, že nevěděla, kde manžel její klientky pobývá a že jej nemůže kontaktovat. Konečně žalobkyně namítá, že správní orgány ve skutkově obdobných věcech postupují podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC a ukládají povinnost opustit území ČR.
4. Žalovaný ve vyjádření zdůrazňuje, že žalobkyně podala toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nijak nedoplnila. Žalobní body, které směřují proti postupu prvostupňového správního orgánu, proto považuje za nepřípustné, neboť je žalobkyně mohla uplatnit již v odvolacím řízení. Opravné rozhodnutí mělo vliv pouze na datum vydání rozhodnutí, nikoliv na jeho obsah; žalobkyně proti němu nebrojila odvoláním a není zřejmé, jak byla negativně dotčena její právní sféra. Otázku možné aplikace čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků považuje žalovaný již za vyřešenou předcházejícím zrušujícím rozsudkem. Žalobkyně mohla v odvolání namítnout, že dokazování provedené ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

možného nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života je nedostatečné, což ovšem neučinila. Pokud je rodinný život cizince budován v době jeho nelegálního pobytu, lze k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění dospět pouze za výjimečných okolností; takové v projednávané věci nebyly zjištěny. Na manželském vztahu žalobkyně nelze nalézt žádné prvky výjimečnosti. V neprospěch vážnosti vztahu hovoří i to, že žalobkyně vycestovala již v říjnu 2024 z České republiky a dosud se nevrátila, přičemž jí v návratu prozatím nic nebránilo. Žalobkyně neuvedla žádná obdobná řízení, v nichž měly správní orgány postupovat dle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC.

III. Posouzení věci soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); současně ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
7. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

III.A) Procesní vada

8. Soud se nejprve zabýval žalobkyní namítaným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán dne 27. 11. 2025 seznámil zástupkyni žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí. Následně vydal rozhodnutí ve věci, které datoval „12. června 2025“ a 22. 12. 2025 jej doručil zástupkyni žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Poté prvostupňový správní orgán vydal dne 26. 1. 2026 opravné rozhodnutí podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jímž opravil datum vydání rozhodnutí ve věci na „21. 12. 2025“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl, že dne 21. 12. 2025 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž došlo zjevnou chybou v psaní k nesprávnému uvedení data vydání. Tato chyba je předmětem opravy, přičemž se nijak nemění smysl ani obsah rozhodnutí; správné datum je zřejmé také z časové posloupnosti jednotlivých kroků správního orgánu v dané věci. Žalobkyně byla v opravném rozhodnutí poučena o možnosti podat proti němu odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení. Opravné rozhodnutí bylo zástupkyni žalobkyně doručeno dne 28. 1. 2026 (odvolací lhůta tedy uplynula dne 12. 2. 2026). Žalovaný ovšem vydal napadené rozhodnutí již 10. 2. 2026. Proti opravnému rozhodnutí žalobkyně nikdy odvolání nepodala.
9. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že opravné usnesení podle § 70 správního řádu představuje samostatný procesní úkon správního orgánu, který je způsobilý nabýt právní moci a může být rovněž předmětem odvolacího přezkumu; to ostatně žalovaný ani nerozporuje a takto byla žalobkyně také poučena v rámci opravného rozhodnutí. Žalovaný měl přezkoumávat napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v jeho konečné podobě, tedy až poté, co nabylo právní moci rozhodnutí jej opravující. Tím, že žalovaný rozhodl o odvolání proti meritornímu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně v době, kdy teprve běžela lhůta pro podání odvolání proti opravnému usnesení, se dopustil dílčí procesní vady.
10. Soud se však již s žalobkyní neztotožňuje v tom, že tato vada mohla mít jakýkoli vliv na zákonnost odvolacího rozhodnutí. Je třeba upozornit, že předmětem opravy bylo toliko nesprávné datum vydání prvostupňového správního rozhodnutí; to přitom bylo označeno správným číslem jedacím, tudíž jeho jednoznačná a nezaměnitelná identifikace nebyla nijak ohrožena. Žalobkyně namítá, že žalovaný provedl přezkum procesně neustáleného rozhodnutí; jeho podstatný obsah však nebyl měněn, nejednalo se o úpravu výroku, odůvodnění ani poučení. Oprava zcela zjevně chybného data vydání rozhodnutí (neboť to bylo vydáno po seznámení s podklady dne 27. 11. 2025 a doručováno bylo dne 22. 12. 2025, tudíž rozhodnutí muselo být logicky přijato v mezidobí, nikoliv v červnu 2025) nijak věcně nezasahuje do jádra rozhodnutí. Výrok a také důvody, které k jeho vydání vedly, byly již

ustáleny a bezpečně vyplývaly z prvostupňového správního rozhodnutí ještě před jeho opravou. Odvolací správní orgán tudíž fakticky mohl bez jakékoli újmy (i přes procesní nepřípustnost takového postupu) materiálně přezkoumat jeho zákonnost. Sama žalobkyně v žalobě neuvádí vůbec nic o tom, jak konkrétně se mělo dotknout jejích veřejných subjektivních práv to, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí dva dny před uplynutím odvolací lhůty proti opravnému rozhodnutí. Ostatně ani netvrdí, že se chystala proti němu brojit či že by jej považovala za nezákonné.

11. Žalobkyní namítané pochybení odvolacího správního orgánu proto sice představuje vadu řízení, která je však zcela formální, nijak se nedotkla práv žalobkyně a neměla žádný vliv na zákonnost řízení ani napadeného rozhodnutí.

III.B) Respektování závazného právního názoru

12. Ve věci správního vyhoštění žalobkyně již zdejší soud jednou rozhodoval, a to svým rozsudkem ze dne 9. 8. 2024, č. j. 22 A 15/2024-24. Tehdejší správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Naznal totiž, že ze správního spisu jednoznačně nevyplývá skutečnost, zda žalobkyně se svým manželem aktivně udržuje společnou domácnost (bylo zjištěno jen to, že žalobkyně se s manželem nezdržovala v době kontrol na adresách X a X a že ostatní osoby neměly povědomost o tom, zda žalobkyně a její manžel na těchto adresách bydlí). Soud proto uzavřel, že „na základě obsahu správního spisu tak, jak byl předložen soudu, nelze posoudit ani žalobní námitky, a to zda je vztah žalobkyně pevný a trvalý a zda napadené rozhodnutí zasahuje do jejího práva na soukromý a rodinný život. Soud má za to, že bude v dalším řízení vhodné doplnit správní spis o výsledky žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení, případně dalších osob, cíleně k okolnostem uzavření manželství a k soužití manželů.“
13. Ze správního spisu vyplývá, že po vydání předchozího zrušujícího rozsudku (a odmítnutí kasační stížnosti proti němu pro nepřijatelnost) žalovaný v pořadí první prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Prvostupňový správní orgán následně předvolal manžela žalobkyně (O. S.) k podání vysvětlení, které se uskutečnilo dne 15. 5. 2025. Ten uvedl, že s žalobkyní se seznámil 5. 2. 2023, od 1. 8. 2023 spolu začali žít na adrese X, 29. 2. 2024 se vzali. O domácnost se starali napůl i finančně, doložit to nijak nemůže. Na dovolené spolu nikde nebyli. Když se seznámili, věděl, že žalobkyně má skončené vízum. Nemohli se vzít bez jejího legálního pobytu, proto svatba byla, až když žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu. Svoji aktuální adresu si nepamatoval. Od října 2024 svoji manželku neviděl, odjela zpět do vlasti kvůli úmrtí matky. On za ní nikdy nejel, protože je to daleko a stojí to moc peněz. V kontaktu s ní je přes telefon. Dále manžel žalobkyně předložil doklad o zajištění svého ubytování na adrese X, kde měl bydlet od 23. 4. 2025 do 22. 4. 2026. Z úředního záznamu policie ze dne 4. 6. 2025 vyplývá, že policie téhož dne provedla pobytovou kontrolu na adrese X. Na domě nebyla poštovní schránka se jménem, žádná cedulka se jménem ani zvonek, na klepání nikdo neotevřel. Sousedé policistům sdělili, že na uvedené adrese se zdržuje pouze majitel pan K., který tam často nechává zapsat bydliště pro různé osoby, kteří tam ovšem nebydlí trvale.
14. Po vznesení námítky zástupkyní žalobkyně v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí, že nebyla vyrozuměna o podání vysvětlení manželem žalobkyně, jej prvostupňový správní orgán předvolal jako svědka, a to na jím sdělené adrese X. Zástupkyně žalobkyně přípisem ze dne 29. 9. 2025 sdělila, že manžel žalobkyně je v současné době hospitalizován a nebude se moci účastnit výslechu, který se měl konat 30. 9. 2025; omlouvala jej proto a žádala o

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

stanovení nového termínu. Policie v reakci na to dne 10. 10. 2025 vyzvala zástupkyni žalobkyně, nechť doloží potvrzení od lékaře, že byl svědek skutečně hospitalizován; dále ji požádala o předání předvolání, neboť manžel žalobkyně si nepřebírá písemnosti na jím uvedené adrese. Zástupkyně žalobkyně žádné potvrzení o hospitalizaci nepředložila. Policie svědka opětovně předvolala, přičemž zástupkyně žalobkyně přípisem ze dne 22. 10. 2025 sdělila, že se jí nepodařilo zkontaktovat žalobkyni za účelem vyrozumění jejího manžela a předání předvolání, pročez omlouvá svou neúčast u výsledku a žádá o stanovení nového termínu. Z úředního záznamu policie ze dne 22. 10. 2025 vyplývá, že v rámci telefonického rozhovoru zástupkyně žalobkyně sdělila, že není schopna dodat potvrzení o hospitalizaci svědka ani se jí nepodařilo jej zkontaktovat. Prvostupňový správní orgán jí sdělil, že se mu takové jednání jeví jako úmyslné prodlužování doby řízení s tím, že při nedodržení nově stanoveného termínu výsledku bude ve věci rozhodnuto i bez výsledku svědka. Po vzájemné domluvě stran byl dohodnut další termín výsledku. V den plánovaného výsledku se dostavila pouze zástupkyně žalobkyně bez svědka. Dle úředního záznamu policie ze dne 3. 11. 2025 sdělila, že jí není známo, kde se v současné době manžel žalobkyně nachází. Telefonicky vyrozuměla žalobkyni, která měla svého manželka o předvolání informovat. Svědek se měl údajně chystat vycestovat za svou nemocnou matkou, neuvedla kam. Žalobkyně má být se svým manželem v každodenním kontaktu. Zástupkyně žalobkyně dále uvedla, že jí doposud nebyl předložen doklad o hospitalizaci svědka v termínu prvního předvolání. Jelikož se nikomu nedařilo svědka zastihnout, přistoupil prvostupňový správní orgán k tomu, že telefonicky kontaktoval přímo žalobkyni, a to za účelem zjištění, zda byl její manžel informován o předvolání k výsledku, proč se nedostavil a kde se nachází; žalobkyně byla ovšem nedostupná a spojení se nezdařilo. Zástupkyně žalobkyně tento úřední záznam (obsahující zápis jejího sdělení, že „neví, kde se manžel žalobkyně nachází“) vlastnoručně podepsala; právě na něj žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

15. Následně prvostupňový správní orgán vyzval zástupkyni žalobkyně, aby mu doložila adresu aktuálního pobytu žalobkyně, která vycestovala do země původu a doposud se do ČR nevrátila. Dále konstatoval, nechť žalobkyně doloží jakékoli další informace, které by mohly být v řízení relevantní. Zástupkyně žalobkyně přípisem ze dne 18. 11. 2025 sdělila adresu žalobkyně, dále přiložila prohlášení tří osob a doklad o zajištění ubytování svědka. Poté prvostupňový správní orgán vyzval zástupkyni žalobkyně k opětovnému seznámení s podklady a dne 21. 12. 2025 bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí.
16. Krajský soud má za to, že jeho závazný právní názor vyslovený v předcházejícím zrušujícím rozsudku byl ze strany správních orgánů respektován. Prvostupňový správní orgán předvolal manžela žalobkyně k podání vysvětlení, které se uskutečnilo. Je pravdou, že správní orgán o tomto úkonu nevyrozuměl zástupkyni žalobkyně, pročez vyhověl jejímu návrhu na provedení svědeckého výsledku manžela žalobkyně, o nějž se opakovaně pokoušel. Prvostupňový správní orgán se snažil zástupkyni žalobkyně umožnit, aby mohla být osobně přítomna výpovědi svědka a klást mu otázky. Manžela žalobkyně předvolal k podání svědecké výpovědi dokonce třikrát; dvakrát vyhověl žádosti o nový termín, přestože žádná jeho zprostředkovaná omluva nebyla nikdy jakkoli doložena (zástupkyně žalobkyně nikdy nepředložila potvrzení o údajné hospitalizaci). Svědek nebyl kontaktní ani známý na adrese, kterou správnímu orgánu sám sdělil. Žalobkyně ani její právní zástupkyně nebyly schopny od předvolání k prvnímu výsledku dne 8. 9. 2025 až do poloviny listopadu 2025 zjistit na svědka kontaktní adresu, případně mu předat informaci o jeho předvolání, a to přestože žalobkyně tvrdí, že je s ním v každodenním telefonickém kontaktu. Správní

orgán provedl místní šetření na manželem žalobkyně sdělené adrese (kde nebyl znám, neměl jméno na schránce ani zvonku), pokoušel se mu doručovat prostřednictvím žalobkyně i její zástupkyně, jeho kontaktní adresu se snažil získat též pokusem o přímé telefonické spojení s žalobkyní. Za této situace považuje soud vynaložené úsilí prvostupňového správního orgánu o realizaci výsledku manželů žalobkyně za dostatečné. Další pokusy o předvolání svědka by byly jen „točením se v kruhu“ a nesměřovaly by k vydání rozhodnutí ve věci samé.

17. Pokud jde o samotnou žalobkyni, ta byla v řízení zastoupena advokátkou, která správním orgánům prezentovala její argumentaci a hájila její práva. Prvostupňový správní orgán žalobkyni vyzval, aby mu sdělila případné další relevantní skutečnosti, které doposud nebyly obsahem správního spisu. Sama tvrdila, že se nemohla vrátit zpět do České republiky (případně sem toliko krátkodobě přijet navštívit manžela) kvůli velké vzdálenosti její země původu (Uzbekistánu), kde se nyní nachází; navíc cesta do ČR je pro ni velmi finančně nákladná. Za této situace považuje soud za nepřipadné vytýkat správním orgánům, že nenařídily výslech žalobkyně. Navíc správní orgány nekonstatovaly, že tvrzením žalobkyně nevěří či že tato nebyla v řízení řádně prokázána. Své posouzení založily na tom, že žalobkyně dokonce ani netvrdila žádné výjimečné okolnosti, které jsou v případě budování soukromého života v době nelegálního pobytu nezbytné pro závěr o nepřipustnosti správního vyhoštění. Výslech žalobkyně proto nebyl nezbytný, neboť relevantní tvrzení mohla žalobkyně uplatnit i mimo tuto formu dokazování.
18. Především však krajský soud zdůrazňuje, že od vydání zrušujícího rozsudku dne 9. 8. 2024 se podstatným způsobem změnilы skutkové okolnosti. Krajský soud tehdy správním orgánům vytknul to, že ze správního spisu jednoznačně nevyplývá, zda žalobkyně se svým manželem aktivně udržuje společnou domácnost. Žalobkyně však 3. 10. 2024 opustila Českou republiku, odcestovala do země původu (Uzbekistánu) a doposud se nevrátila zpět; tato skutečnost je přitom mezi stranami nesporná a argumentuje jí ve svůj prospěch jak žalobkyně, tak žalovaný. Dle krajského soudu je již jen tím bezpečně zjištěno, že žalobkyně a její manžel nejpozději od začátku října 2024 až dosud společnou domácnost nevedou. Právě kvůli neobjasnění této skutečnosti přitom byl v předcházejícím soudním řízení skutkový stav věci shledán nedostatečně zjištěným. Toto pochybení ve zjišťování skutkového stavu bylo tudíž odstraněno.
19. Je otázkou následného právního posouzení, kterým se ovšem zrušující rozsudek zdejšího soudu nezabýval, zda toto dlouhodobé odloučení manželů svědčí spíše ve prospěch intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, či jestli naopak vypovídá o tom, že vztah manželů není příliš silný. K zodpovězení této otázky přikročí soud níže. Z hlediska respektování právního názoru vysloveného v předcházejícím zrušujícím rozsudku však krajský soud neshledal žádné pochybení. Nedostatky relevantních skutkových zjištění již ve věci nepřetrvávají.

III.C) K postavení žalobkyně jako uprchlíka

20. Dále žalobkyně tvrdí, že správní orgány měly postupovat v souladu s čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Je přesvědčena, že vztah se svým manželem nenavázala v době, kdy na území České republiky pobývala nelegálně.
21. Podle čl. 31 odst. 1 úmluvy o právním postavení uprchlíků se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejíce

přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.

22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně sice přicestovala do České republiky z území Ukrajiny, nicméně z jejího cestovního dokladu je patrné, že se předtím nacházela na území Polska (březen 2022) a následně pobývala od 4. 3. 2022 do 11. 6. 2022 v Uzbekistánu. Poté pobývala na Ukrajině do doby vstupu na území ČR. Konflikt na Ukrajině byl zahájen ruskou agresí 24. 2. 2022. Žalobkyně tedy vycestovala z Ukrajiny již v době probíhajícího válečného konfliktu do jiné země Evropské unie (Polsko) a z něj se sama dobrovolně se na Ukrajinu vrátila v době, kdy tento konflikt již několik měsíců probíhal.
23. Tvrzeným postavením žalobkyně jako uprchlíka dle čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků se zdejší soud již zabýval v předcházejícím zrušujícím rozsudku a této argumentaci žalobkyně nepřisvědčil. Konstatoval, že „soud nezpochybňuje, že žalobkyně do ČR přicestovala ze země, kde probíhal ozbrojený konflikt, avšak již po zahájení agrese mohla požádat o mezinárodní ochranu v Polsku nebo posléze v Maďarsku a nic jí ani nebránilo setrvat v Uzbekistánu, kde má rodinu i materiální zázemí. Zároveň, jak správně poukázaly správní orgány, žalobkyně negovala jakékoli hrozící nebezpečí v Uzbekistánu i existenci problémů v této zemi. Jedinou spornou otázkou zůstává, jakým způsobem bylo s žalobkyní jednáno v rámci Centra pro uprchlíky, tj. zda skutečně byla odmítnuta její žádost o dočasnou ochranu. Nicméně včasná žádost, resp. přihlášení se bez prodlení úřadům je pouze jednou z podmínek, které musí být pro aplikaci citovaného ustanovení splněny kumulativně. Soud má za to, že žalobkyně neprokázala splnění druhé podmínky, tj. že pro svůj nezákonný vstup měla dobrý důvod, neboť po vypuknutí konfliktu na Ukrajině mohla odcestovat a odcestovala do svého domovského státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi (a žalobkyně neprokázala individuální okolnosti, které by v jejím případě tomuto hodnocení mohly bránit). Čl. 31 odst. 1 úmluvy o právním postavení uprchlíků podle soudu na žalobkyni nedopadá.“
24. V nynější žalobě neuvedla žalobkyně žádné skutkové okolnosti ani právní důvody, proč by soud měl její námitku posoudit odlišně než v předcházejícím řízení. Krajský soud neshledal žádný důvod, proč by se měl od svého dříve vysloveného právního názoru odchýlit.
25. Žalobkyně tudíž na území České republiky pobývala bez jakéhokoli oprávnění k pobytu od 16. 11. 2022 do 14. 11. 2023, kdy požádala o mezinárodní ochranu. Do té doby byl její pobyt na území nelegální. Vztah se svým manželem přitom navázala (dle vlastního tvrzení) v únoru roku 2023, v srpnu téhož roku spolu začali žít a manželství uzavřeli dne 29. 2. 2024. První rozhodnutí o jejím správním vyhoštění bylo vydáno dne 14. 4. 2024 poté, co dne 26. 1. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana. Nelze proto přisvědčit námitce žalobkyně rozporující závěr správních orgánů, že svůj rodinný život s manželem budovala převážně v době svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Nadto je třeba upozornit, že k uzavření samotného manželství došlo v době, kdy další pobyt žalobkyně na území byl přinejmenším značně nejistý, neboť zde pobývala pouze jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany, přičemž sama uvedla, že jí v Uzbekistánu žádné nebezpečí nehrozí, odcestovala tam ještě před návratem na Ukrajinu a vstupem do České republiky, navíc tam od října 2024 pobývá i nyní.

III.D) Přiměřenost dopadů rozhodnutí

26. Rozhodnutí o správním vyhoštění považuje žalobkyně s ohledem na svůj rodinný a soukromý život v České republice za nepřiměřené. Ve vztahu k této námitce krajský soud nejprve akcentuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dne 2. 11. 2026 neodůvodněné odvolání (obsahující pouze identifikaci napadeného rozhodnutí), které ani k výzvě správního orgánu ze dne 2. 1. 2026 nedoplnila. Odvolací správní orgán se proto musel zabývat pouze zákonností prvostupňového správního rozhodnutí a souladem předcházejícího řízení s právními předpisy, nikoliv jeho věcnou správností [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015-41, a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-38 nebo rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 12. 2018, č. j. 17 A 71/2017, a Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2021, č. j. 17 A 24/2021]. Také ve věcech správního vyhoštění totiž platí, že pokud cizinec podá toliko blanketní odvolání, nelze z povahy věci správnímu orgánu vytýkat, že sám aktivně nevyhledával potenciální námitky, které by cizinec mohl proti napadenému rozhodnutí uplatnit (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 238/2019-36, obdobně rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020-61).
27. Žalovaný se přesto problematikou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval, řádně odůvodnil posouzení těchto dopadů a dospěl k závěru, že nebudou nepřiměřené. Krajský soud se s úvahami žalovaného ztotožňuje a považuje je, s ohledem na neodůvodněné odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, za naprosto dostatečné.
28. Podle § 119a odst. 2 ZPC rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
29. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Z judikatury vyplývá, že skutečnost, zda cizinec založil svůj rodinný nebo soukromý život s vědomím, že jeho pobyt na území je od počátku neoprávněný, je naprosto zásadní (srov. např. rozhodnutí ESLP ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Platí, že pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC, § 174a ZPC a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat (srov. např. rozhodnutí ESLP ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajaji a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, či rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, ze dne 17. 12. 2014, č. j. 6 Azs 124/2014-29, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016-40, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 39/2017-36, či ze dne 1. 11. 2017, č. j. 7 Azs 280/2017-36). Zásah do rodinného života cizince vzniklého v době nelegálního pobytu je přitom sice třeba zvažovat, nicméně

ochrana soukromého života vzniklého za takových podmínek může převážet nad veřejným zájmem jen zcela výjimečně (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 39/2017-36). V případě, kdy cizinec svůj soukromý život s partnerkou buduje ve chvíli, kdy již ví, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý, nemůže legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat zde a vést svůj rodinný život (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43).

31. Krajský soud má stejně jako žalovaný za to, že žalobkyně v průběhu řízení dokonce ani netvrdila žádné mimořádné okolnosti jejího vztahu s manželem, které by měly být oním výjimečným důvodem, kdy zachování jejího rodinného vztahu vzniklého v době nelegálního pobytu převáží nad veřejným zájmem na jejím správním vyhoštění.
32. Dle žalovaného výjimečnost situace žalobkyně a jejího manžela nepotvrzují prohlášení přátel, předložené fotografie ani zprávy z komunikace WhatsApp; s tím krajský soud souhlasí. Pokud jde o záznam vzájemné komunikace manželů přes aplikaci WhatsApp založený do správního spisu zástupkyní žalobkyně, soud zjistil, že je skutečně nízké kvality (snímky jsou „rozmazané“); přesto je z něj zřejmé, že se v naprosté většině případů jedná o audio komunikaci (v chatu je vyobrazen pouze grafický symbol pro nahrávku). I kdyby tedy prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni k předložení předmětných záznamů (screenů) ve vyšší kvalitě, stejně by z nich nebyl zřejmý obsah jejich komunikace, neboť se nejednalo o rozhovory vedené v písemné podobě, které by byly aplikací uchovány. Nadto skutečnost, že spolu žalobkyně a její manžel udržují určitou formu distančního kontaktu, sama o sobě rozhodně nesvědčí o jakékoli mimořádnosti jejich situace nebo vztahu.
33. R. H. ve svém prohlášení uvedl, že O. S. a jeho ženu během roku 2025 několikrát navštívil v jejich bytě. Soud má za to, že číslovka napsaná v tomto prohlášení označuje rok „2025“ (jak ji „četly“ správní orgány), byť lze připustit, že není napsána příliš jednoznačně. V roce 2025 přitom žalobkyně již nepobývala na území České republiky, neboť do Uzbekistánu vycestovala v říjnu 2024 a tudíž ani nemohla bydlet se svým manželem. I kdyby se však snad jednalo o rok „2024“, jak tvrdí žalobkyně, stejně by obsah prohlášení nepostačoval k prokázání jakékoli výjimečnosti jejich situace a vztahu. Soud dodává, že je zcela běžné, že osoby pobývající na území České republiky navazují rozličné sociální vztahy. Skutečnost, že žalobkyni a jejího manžela několikrát za rok navštívil kamarád, bez dalšího nevypovídá nic o výjimečnosti jejich manželství ani obecně o nepřiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
34. Naopak v neprospěch intenzity vztahu žalobkyně a jejího manžela svědčí dle žalovaného okolnost, že žalobkyně již 3. 10. 2024 vycestovala z České republiky a dosud se nevrátila. V návratu a vedení rodinného života s manželem jí přitom bránila pouze překážka v podobě absence pobytového oprávnění, které si mohla ve své domovské zemi vyřídit a za svým manželem se vrátit (či se o to alespoň pokusit), neboť rozhodnutí o jejím správním vyhoštění a s tím spojená povinnost vycestovat a po dobu 3 let na toto území nevstupovat nabylo právní moci až s vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu a po podání žaloby byla jeho vykonatelnost odložena. Pakliže žalobkyně tvrdí, že jsou již nyní s manželem nuceně rozděleni, čímž dochází k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného života, je nutno zdůraznit, že dosud se tak děje pouze z její vlastní vůle. Tato skutečnost vypovídá o reálné (ne)potřebě obou manželů pobývat společně na území České republiky. Nynější dobrovolné odloučení manželé patrně nahrazují komunikací „na dálku“ prostřednictvím aplikace WhatsApp a mohou v tom pokračovat i poté, co se stane rozhodnutí o správním vyhoštění

vykonatelným a začne plynout doba zákazu vstupu. To, zda žalobkyni její manžel navštíví v zemi jejího původu (i přes velkou vzdálenost, nákladnost a neznalost tamního jazyka), závisí plně na vůli obou manželů nalézt kompromisní řešení; doposud však žalobkyni její manžel nikdy nenavštívil.

35. Krajský soud se také v tomto případě s argumentací žalovaného ztotožňuje. Žalobkyně jako stěžejní argument ve prospěch nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života uvádí ten fakt, že od počátku října 2024 (tedy již více než rok a půl) žije se svým manželem odděleně. Tvrdí, že se tak děje nuceně. Krajský soud má však ve shodě s žalovaným za to, že tomu tak je z vůle samotné žalobkyně a jejího manžela. Soud ani správní orgány nerozporují, že žalobkyně z České republiky odjela z vážných osobních důvodů (úmrtí její matky); tyto důvody nijak nerelativizují, stejně tak nezakládají své závěry na samotném faktu, že žalobkyně svého manžela dočasně opustila. Je však třeba zdůraznit, že žalobkyně se od svého odjezdu ani nepokusila (v době, kdy rozhodnutí o jejím správním vyhoštění ještě nenabylo právní moci, příp. následně byl jeho výkon odložen do okamžiku rozhodnutí o jí podané žalobě) za manželem do České republiky přicestovat a setkat se s ním; stejně tak její manžel nenavštívil žalobkyni v zemi jejího původu. Manželé spolu nebyli ani na společné dovolené, kterou mohli realizovat například tzv. „na půl cesty“, což by bylo pro oba časově i ekonomicky přijatelnější.
36. Také z chování manželů poté, co žalobkyně opustila Českou republiku, tedy dle krajského soudu vyplývá, že situace žalobkyně a jejího manžela není natolik výjimečně intenzivní, aby byl důvod dospět k závěru o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ostatně napadené rozhodnutí fakticky ničeho nemění na nynější situaci žalobkyně, která více než rok a půl (nikoliv v důsledku donucení státní mocí) pobývá v zemi svého původu, se svým manželem se nevidá a komunikují spolu výhradně telefonicky.
37. Krajský soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí pochopitelně zasáhne do rodinného života žalobkyně. Tyto důsledky ovšem nelze považovat za zjevně nepřiměřené, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobkyně budovala svůj vztah s manželem převážně v době svého nelegálního pobytu na území České republiky.

III.E) Aplikace § 50a odst. 2 písm. b) ZPC

38. Konečně žalobkyně namítá, že správní orgány ve skutkově obdobných věcech běžně postupují podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC a ukládají povinnost opustit území ČR. Žalobkyně ovšem neuvádí žádná konkrétní obdobná řízení (identifikovaná například konkrétními spisovými značkami); nepřekládá ani žádná již vydaná rozhodnutí, jimiž by chtěla neodůvodněně odlišnou správní praxi prvostupňového správního orgánu prokazovat. Žalobní námitka proto nemůže být důvodná kvůli své obecnosti a neurčitosti.

IV. Závěr a náklady řízení

39. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

40. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 22. dubna 2026

Petr Sedlák v.r.
samosoudce